

SVEN HASSEL, pe numele său Sven Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice de la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în diverse lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemăților*, în timp ce era prizonier în lagăre. În 1987, ea va fi ecranizată sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*).

A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. Prima lui carte, *Legiunea blestemăților*, a fost publicată în 1953. În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. S-a stins la 21 septembrie 2012.

De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemăților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *General SS*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea marțială* și *Comisarul*.

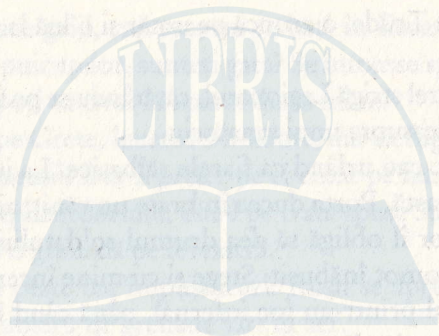
SVEN HASSEL

BLINDATELE MORTII

Ediția a VI-a

Traducere de
CRISTINA MILOȘESCU

NEMIRA

CUPRINS

Noapte de iad	7
Furioso	20
Un foc de armă în noapte	26
Asasinat din rațiuni de stat	40
Cum ajunge Porta popă	52
Micuțul și Legionarul	58
Pasiune	65
Din nou pe frontul de est	70
Sărim în aer la ora 11.30	81
Bordel de campanie	88
Atacul blindatelor	95
Cuțite, baionete și lopeți	101
Cerkasî	109
Pe loc repaus	122
Moartea stă la pândă	129
Piure de cartofi cu slănină	151
În permisie la Berlin	155
Partizantul	165
Micuțul este iertat de păcate	174
Ce meniu doriți?	192
O naștere	199
Fugari	212
Trăiască moartea!	227

NOAPTE DE IAD

Urlă, şuieră, explodează!...

Este focul care se pogoară din cer.

*Mamele strigă la Dumnezeu și se aruncă deasupra copiilor
pentru a-i smulge acestui potop ucigaș.*

*Soldații uită ura ce le-a fost inoculată pentru a deveni salva-
tori. Împușcături, frică și panică, oamenii îșiucid propriii con-
ducători.*

Și de ce această nebunie? De ce aceste orori?...

Asta-i dictatura, prietene.

Cazarma era tăcută, sumbră și pustie, acoperită de manta tristă a toamnei. Singuratici, pașii grei și monotoni ai santinelei răsunară pe beton și se strecurară pe culoare. Adunați în camera 27, jucam cărți.

- Douăzeci și patru, spune Stege.

- Eu eram la rând, îmi dai voie?

- Douăzeci și nouă, continuă Müller liniștit.

- Rahat, spuse Porta.

- Patruzeci, continuă Bătrânul. Asta e, pomanagiule. N-ai să faci mai mult.

- Trebuia să-mi pută șmecheria voastră de la început, strigă Porta. Nu poți să joci corect cu bandiți ca voi! Ascultă bine, borâtură scârboasă, spun patruzeci și șase.

Bauer izbucni în râs:

- Micuțul meu Porta, dacă ai îndrăzneala să treci de patruzeci și opt, te cârpesc peste bot!

- Tacă-ți fleanca, unu! Doi, încă n-ai văzut nimic, slinosule. Poftim: patruzeci și nouă!

Un strigăt se auzi de afară:

- Alarmă!... urlă cineva. Alarmă... Alarmă!...

Șuieratul sirenei izbucni, la început, mai intens și apoi, mai slab. Înghițindu-și ultimele înjurături, Porta aruncă pe jos cărțile.

- Ah, gunoierii! Să întrerupă cea mai frumoasă partidă din ultima vreme...!

Îmbrânci un recrutar care împietrise.

- Mișcă-te, mămligă! Vin avioanele. La adăpost, și în viteză! Cu gura căscată, recruții îl priveau cum răcnea.

- E un atac aerian? Întrebă timid unul dintre ei.

- Crezi poate că-i un bal, sărman idiot! Nu fii trist! E doar un joc în care crăpi în văzduh! Parșivenie de război... Nu poți să-ți duci traiul liniștit...

Dezordinea era la apogeu. Toți se ciocneau alergând de colo-colo, se goleau dulapurile, bocancii grei răpăiau pe scări. Tinerii, care încă nu aveau obișnuința alarmelor, se trântiră pe ciment cu roțile-n sus, înnebuniți de frică din cauza sirenelor, călcați în picioare de camarazii lor care știau ce-i așteaptă. Peste câteva minute, ploaia de bombe avea să brâzdeze noaptea de smoală.

- Compania a 3-a, înainte!

- Plutonul 4, adunarea!

Vocea calmă a Bătrânului răsună în întunericul pe care-l puteai tăia cu cuțitul. Huruitul escadrilei se apropia. Tunurile antiaeriene ale bateriilor Flak începură să latre. Deodată, o lumină albă, orbitoare, sfâșie noaptea. O lumină strălucitoare care rămase suspendată pe cer ca un brad de Crăciun. Era o rachetă luminoasă; în câteva clipe, urmară bombe.

- Compania a 3-a, în adăpost! ordonă cu glas profund Edels, plutonierul-major.

Cei două sute de oameni ai companiei se rostogoliră în tranșeele-adăpost, în spatele valului de pământ. Niciunul nu voi să coboare în beciuri, toți preferară cerul deschis unor capcane de șoareci.

Brusc, se dezlănțui infernul.

Se auzeau urlete printre mugetele monstruoase ale exploziilor. Sub covorul de bombe, orașul devenise sângerieu și incendiul extraordinar lumina până în tranșeele noastre. Lumea părea să se surpe sub ochii noștri, în timp ce torpile și bombe incendiare cădeau ca ploaia asupra orașului condamnat. Ce cuvinte ar putea descrie această noapte îngrozitoare? Fosforul curgea în valuri, acoperind totul cu flăcări. Pietrele, asfaltul, oamenii, arborii, chiar și sticla - toate ardeau.

Alte bombe explodară, alimentând fluviul de foc. Nu era alb, ca acela din furnale, ci purpuriu ca sângele! Ascultați... Auziți-l pe diavol cum râde în acest infern ce-l întrece pe-al său... Alți brazi de Crăciun apărură, orbitori, în noapte. Bombardamentul se înteti, teroarea înghiți orașul, covor pe care dansul unui animal fantastic semăna moartea. Oamenii, ca viermii, căutau crăpăturile, cele mai mici fisuri pentru a-și salva viețile. Dar, sub lumina strălucitoare, mai puteau doar să-și spună ultima rugăciune, căci urmau să moară sfâșiați, striviți, arși în creuzetul monstruos. Se agățau cu disperare de această viață pe care o iubeau, în ciuda războiului, a foamei, a privațiunilor, în ciuda terorii.

Ridicola baterie Flak din cazarmă lătra dezordonat spre bombardierele invizibile. Regulamentul ordona să tragi, deci trăgeau, convinși de un singur lucru: nicio fortăreață zburătoare nu va fi zgâriată.

Auzirăm, de undeva, un strigăt strident, neîntrerupt, și o voce care plângea, chemând un infirmier. Câteva bombe loviseră unul dintre blocurile cazarmei.

- Trebuie să fie morți acolo, înăuntru! murmură Pluto, care se lungise pe fundul tranșeei, cu casca pe ochi. Sper să fie scârboșii de naziști.

- Nu-mi vine să cred că un așa oraș poate să ardă! îl întrerupse Müller, care se ridică și aruncă o privire oceanului de flăcări. Doamne, oare ce-o fi arzând în halul ăsta?

- Femei grase și slabe, bărbați costelivi și butoaie de bere, copii și golani, fete frumoase, spuse Stege, ștergându-și fruntea asudată. O adunătură, ce mai!

– Da, copii, o să mergem să-i răcâim de pe ziduri, spuse grav Bătrânul, aprinzându-și vechea pipă cu căpăcel. Scărboasă muncă! Nu-mi place să văd puști pe jumătate arși.

– Nu te-ntreabă nimeni dacă-ți place. Nici pe noi, spuse Stege. O să facem pe măcelarii, și gata.

– Asta și suntem! rânji Pluto. Un abator afurisit, târfa asta de armată! Și la ce bun? La naiba, ca să înveți meseria. O ucenicie ca oricare alta.

Se ridică, își scoase boneta și se înclină în fața camarazilor întinși pe taluz.

– Joseph Porta, soldat de rangul întâi, din mila Domnului, măcelar în armata lui Hitler, casap de profesie, incendiator și aducător de moarte.

În aceeași clipă, un alt brad luminos se înalță strălucitor nu departe de noi.

– O nouă serie pentru infern! strigă Porta, lăsându-se să cadă în tranșee. În numele lui Iisus, amin!

Timp de trei ore, fără niciun minut pauză, bombele lovire pământul, căzând din cerul de catifea. Încărcăturile de fosfor explodau, împrôscând străzile și casele cu un clipocit sinistru, ploaie infernală, dans macabru al morții și al suferinței.

Bateria Flak tăcuse de mult. Fără îndoială, vânătorii noștri erau și ei în aer, dar uriașele bombardiere nu păreau stânjenite. Imensul val de foc acoperise orașul din toate părțile. Gara ardea într-o încălțitură de vagoane și de șine răsucite de mâna unui uriaș. Spitale și azile se surpau într-un uragan de flăcări și sfărâmturi, fosforul devora, în paturile lor, bolnavi care urlau, neputând să fugă. Cei amputați încercau să se ridice pentru a scăpa de văpaia care înghițea avidă ferestrele și ușile. Culoarele lungi deveniseră coșuri cu tirajul foarte bun.

Zidurile ignifuge, în spatele cărora oamenii găfăiau înainte de a muri sufocați, crăpau ca sticla sub tonele de exploziv. O miasmă de carne arsă ajunsese până în tranșeea noastră și, între explozii, auzeam tipetele muribunzilor.

– Este mai îngrozitor decât tot ceea ce-am văzut! spuse Bătrânul. Dacă scăpăm, o să rămânem într-o ureche. O să cer să

plec din nou în linia-ntâi. Acolo, cel puțin, nu sunt femei și copii de pus la frigare. Le doresc porcilor care au inventat toate astea să moară într-o baie de fosfor.

– Așteaptă ziua cea mare, șuieră Porta. Atunci, o să-i poți pârlî soriciul lui Hermann! El le-a suflat englezilor șmecheria pe care ne-o trântesc acum!

Într-un târziu, alarma încetă. Fluierile și ordinele răsunară în cazarma luminată de incendiu. Ne îngrămădirăm spre camioane. Porta se cățără ca o pisică, motorul hârâi și, fără a mai aștepta ordine, vehiculul greu demară în trombă. Agățați de platformă, ne înghesuirăm spre cabina șoferului; un locotenent de nouăsprezece ani strigă ceva, renunță și se aruncă spre camion, și zece brațe îl ridicară. Gâfâind, întrebă dacă diavolul în persoană se află la volan, dar nu-i răspunse nimeni. Reușirăm cu greu să ne menținem în camionul care hurducăia nebunește și pe care Porta îl mână cu viteză maximă printre craterele ce se căscau în șosea.

Străbăturăm primele străzi în flăcări, pe care zăceau zdrobiți sub surpături tramvaie și mașini. Cotirăm scurt pe un trotuar rămas întreg, printre copacii ruți ca niște chibrituri. Aproape de Erichstrasse ne oprirăm, căci locuințele distruse de torpile blocau drumul ca un zid în fața căruia chiar și un tanc ar fi ezitat.

Sărind din camion, încercărm să ne croim drum printre ruine cu lovituri de târnăcop, topor și sapă. Locotenentul Halter voia să ne organizeze, dar în zadar! Nimeni nu-i dădea atenție, Bătrânul comanda. Ridicând din umeri, tânărul ofițer nu mai insistă și, luând un târnăcop, îl urmă pe soldatul care avea experiența frontului și care mânuia sapa cu aceeași îndemânare cu care mânuia o mitralieră în linia întâi.

Prin fumul acru și sufocant apăreau din toate părțile umbre îmbrăcate cu cârpe murdare, ale căror arsuri le mărturiseau suferințele. Femei, copii, tineri și bătrâni cu figurile împietrite, marcați de spaimă. În ochii lor se citea nebunia. Cei mai mulți aveau părul complet ars, așa că femeile nu se mai deosebeau de bărbați și mulți se înfășuraseră în saci uzi, cu speranța de a fi apărați de foc. O femeie strigă înnebunită:

- Criminali de război! Sunteți mulțumiți? Bărbatul meu, copiii mei... au fost arși! Fiți blestemați... blestemați!

Un bătrân o cuprinse pe după umeri, încercând s-o îndepărteze:

- Liniștește-te, Elena, și așa e destulă suferință!

Dar, smulgându-se, ea se aruncă asupra lui Pluto, cu ghearele pregătite, ca o pisică. Uriașul docher o scutură puțin, apoi o dădu la o parte ca pe un copil. Se prăbuși la pământ și se izbi cu capul de asfaltul încins, scoțând țipete nearticulate, care se pierdură în spatele nostru, în timp ce înaintam prin marea de ruine.

Un polițist fără cască, cu uniforma pe jumătate arsă, ne opri bâiguind:

- Casa de copii... Casa de copii...

- Ce spui? strigă Bătrânul enervat.

- Casa de copii... Casa de copii... continuă sergentul, ca într-o litanie, pe același ton, agățându-se de Bătrânul.

Pluto se năpusti spre el și-i trase un pumn drept în față, cea mai bună metodă pentru calmarea celor cuprinși de nebunie. Și de această dată avu succes. Tremurând de spaimă, sergentul reuși să scoată câteva fraze coerente:

- Casa de copii... salvați copiii... sunt închiși acolo... eu îi păzeam... ard, ard... și țipă. Țipă, căpitane! Paznicul Poel raportează... ard...

- Făceai pe tine, acu' mai merge, prost bătrân! strigă Porta, care-l prinsese pe om și-l scutură. Mișcă-te!... Ce mai aștepti, Dumnezeu! Nu sunt căpitan, ci soldat de rangul întâi. Mișcă-te, când îți spun!

Agentul rămăsese pe loc, înțepenit. Începu apoi să alerge în jurul nostru ca un smintit. Locotenentul Halter îl agăță:

- Ai înțeles? Mișcă... arată-ne unde este, și repede! Altfel te împușcăm!

Își puse Mauserul sub nasul sergentului pe jumătate nebun, ale cărui buze tremurau precum cele ale unui iepure, în timp ce lacrimi mari i se scurgeau pe obraji. Era doar un bătrân care ar fi ieșit de mult la pensie dacă n-ar fi fost război.

Pluto îl împinse cu brutalitate.

- Gata! Înainte, ucenic vrăjitor, și găsește drumul sau o să-ți găuresc dovleacul!

Paznicul se clătina și tremura, alergând în fața coloanei, pe străzile distruse, pe care dansau flăcările. Peste tot, oameni întinși la pământ; mulți erau morți, alții muți, înspăimântați, strigând de te furnica pe șira spinării. Într-un loc ce fusese probabil o intersecție, un copil alergă spre noi îngrozit, cu spume la gură.

- Sunt închiși în pivniță! Ajutați-mă să-i scot. Tata-i soldat ca și voi, e în permisie... Lieschen și-a pierdut un braț, Heinrich a fost înghițit de foc!

Müller ciufuli părul copilului:

- Ne întoarcem imediat, îi spuse el.

Instinctul ne spunea că ne așteaptă ceva și mai grav.

În fine, în fața unui morman de cărămizi, a trebuit să ne oprim. De-abia ne întorseserăm spre agent pentru a-l întreba, că răsunară alte explozii. Într-o clipă eram la adăpost, binecuvântată fie experiența frontului!

- Se întoarce Tommy! strigă Porta.

Un zgomet metalic asurzitor, sfărâmaturi, bulgări de pământ și pietre șuierau pe deasupra. O răpăială căzu pe căștile noastre de oțel, dar n-o luarăm în seamă. Deodată, totul se opri...

- Bombe neexplodate, constată Bătrânul, ridicându-se.

Ne continuarm drumul cu agentul în frunte. Cu lovituri de târnăcop, descoperirăm un beci, un zid, apoi ajunserăm la ceva ce fusese, poate, o grădină în care un nebun rupsese toți copacii. Flăcările dansau pe vreascuri și pe fiarele contorsionate. Agentul întinse degetul și murmură:

- Copiii sunt jos!

- În ce hal pute! exclamă Stege. Aici au căzut bombe cu fosfor.

Bătrânul privi în jur și se îndreptă spre ceea ce bănuia a fi scara beciului. Febrili, ne puserăm pe săpat, pe curățat, pe răcâit, dar nu ajunserăm nicăieri. Pentru fiecare cărămidă smulsă, cădeau alte zece, iar după un timp ne oprirăm epuizați. Müller ne spuse că ar trebui să încercăm să luăm legătura cu cei din pivniță în cazul în care, printr-un miracol, ar mai fi rămas cineva viu. Îl privirăm pe agent, care se clătina de pe un picior pe celălalt cu o față de mort.